

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **J. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 1 września 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 19 stycznia 2023 r., sygn. akt VII Ka 844/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 25 maja 2022 r., sygn. akt XVI K 517/20

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji

spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. skutkować muszą przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Obrońca skazanego argumentując zasadność wniosku o wstrzymanie wskazał, iż wykonanie orzeczenia spowoduje nieodwracalne i niepowetowane straty dla skazanego. Nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji, brak jest podstaw do stwierdzenia w chwili obecnej,

że jej uwzględnienie jawi się jako nieomal pewne, a wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanego (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., III KK 19/23, LEX nr 3516558). Na kanwie niniejszej sprawy nie sposób nie dostrzec, iż zarzuty obrońcy dotyczą szczegółowych kwestii postępowania dowodowego. Nie potrzeba szerszego uzasadnienia, by stwierdzić, iż zarzuty takie wymagają drobiazgowego rozważenia, a przez to na tym etapie postępowania nie mają charakteru oczywistego. Zasadność podniesionych zarzutów zbadana zostanie na etapie właściwego postępowania kasacyjnego. Aktualnie możliwość uwzględnienia zarzutów nie jest na tyle silna, by a priori implikowała konieczność skorzystania z wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia. Jednocześnie wskazać należy, iż wykonanie prawomocnej kary jest zasadą, zaś wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić w drodze wyjątku, przy zaistnieniu przesłanek przewidzianych w ustawie. Na obecnym etapie przesłanki do wstrzymania wykonania orzeczenia względem J. P. nie zaistniały.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji

(M.R.)

[f.n]